

Befogadás és kisajátítás

TVERDOTA György

Az irodalommal való mindennemű foglalkozásnak megvan a maga eszköztára. Ezeket az eszközöket a szakma leltárba veszi, megállapítja hatótávolságukat, célzási pontosságukat, életkorukat, mérlegeli hatékonysági fokukat. A felhasznált terminus technicusokból vissza lehet következtetni használóik irányzati hovatartozására, korszerűségének vagy idejét múltságának mértékére. A jó karban tartott és leltárba vett szerszámkészlet mellett mégis találunk olyan szakszavakat, amelyekkel szükség esetén ugyan mindenki él, aki az irodalom életét figyelemmel kíséri, és kevés utánajárás alapján kiderülhet nélkülözhetetlenségük. Mégis el vannak hanyagolva, használat után félredobják őket, alaposabb elemzésük, funkcionálásuk ellenőrzése mindeddig nem történt meg. Közéjük tartozik a kisajátítás fogalma. Meglehetősen pontossággal, szabatossággal él vele a kritika, noha senki nem vette a fáradságot, hogy vizsgálat tárgyává tegye. Az értelmezés, az értékelés fogalmi eszköze? Irodalomszociológiai fogalom? A recepcióesztétika illetékességi körébe tartozik? A kisajátítás elemzését nyilván végre lehet hajtani a fogalomtisztázás körében, de lehetséges csupán egyetlen mű vagy életmű kisajátításának konkrét esetével is foglalkozni.

Leginkább célravezetőnek mégis azt tartom, ha konkrét esetből kiindulva, ehhez az esethez ismételten visszatérve folytatjuk vizsgálódásunkat, de az általánosítás igényéről nem mondunk le. Az alábbi gondolatmenetben a kisajátítás kérdéskörét József Attila kultusza kapcsán gondoltam végig. Elemzésem során kísérletet teszek a kisajátítás néhány alapvető meghatározásának körvonalázására, de tudatában vagyok annak, hogy József Attila esete rendelkezik néhány olyan sajátos vonással, amelyek folytán a vizsgált jelenség a megszokottól némileg eltérő arculatot ölt.

A kisajátítás a művészeti produktum birtokbavételével és birtoklásával kapcsolatos művelet vagy műveletsor elnevezése. Valamely művet vagy életművet igazában egyetlen személyiség mondhat a magáénak és csakis a magáénak: a szerző, s a szerző elhunyt esetén örökösei rendelkeznek fölötte. Arra az elsőd-

leges birtokviszonyra, amely a szerzőt produktumához fűzi, a jog egyik fejezete, a szerzői jog területe épül. Csakhogy a szerző művét mások számára alkotja. Ez a reláció a szöveg birtoklásának olyan új dimenzióját vezeti be, amely túl van a szerzői jog területén. A kisajátítás ebben a szerzői jogon túli tartományban, a szerző, a mű és közönsége (mások) közötti relációban mehet végbe. A mások legáltalánosabb értelemben, és amennyiben remekműről vagy remekművek soráról van szó, a közönség egyetemességét, azaz minden lehetséges befogadót magába foglal. A szerző produktuma tehát optimális esetben mindannyiunk számára rendelkezésre áll. A mű, igen nagy távlatból nézve, végső soron, találkozik a befogadók egyetemességével. Közelebbről szemlélve azonban az akadálytalan találkozás jámbor utópiának bizonyul. Az egyik folyamat, amely az egyetemességbe alapvető megosztottságot vezet be: a kisajátítás folyamata.

A kisajátításról gondolkodva a kezdet kezdetén számolnunk kell egy paradoxonnal. Nincs olyan kisajátító, aki tagadná a magáénak tekintett érték egyetemes voltát. Épp ellenkezőleg, csak azt érdemes kisajátítani, ami túlnőtt a mi partikuláris érdekkörünkön, értékhorizontunkon. Ami úgyis a miénk és csakis a miénk, amire senki más nem tart(hat) számot, azt nem érdemes mástól elvenni, és a magunkénak tekinteni. A kisajátítás tehát azt jelenti, hogy valamilyen egyetemes értékhez előjogot formálunk másokhoz képest. A kisajátítást fogana-tosító egyén – patológikus kivételektől eltekintve – sohasem szingulárisan, a maga nevében beszél, hanem mindig egy közösség nevében jár el. Az egyetemes érték szerzője a mi körünkhöz tartozik: belőlünk származik, nekünk címezte művét, mi támogattuk, segítettük őt annak érdekében, hogy örökbecsű teljesítményét megalkossa. A kisajátítás tárgyát közvetve mi adtuk a befogadók egyetemes körének, elsősorban bennünket képvisel, nekünk köszönhető, áttételesen a mi érdemünk is, hogy ilyen érték született. A kisajátítás érdekantagonizmust teremt. Kisajátítókra és elidegenítettekre osztja meg a mű vagy életmű elvileg egyetemes befogadó közegét.

József Attila befogadástörténetében a kisajátítás jelenségének leírt vonásai teljes mértékben megnyilvánulnak. Recepciójának egyik sajátossága viszont, hogy ti. kultusza halála után, s a halál körülményeitől determinálva bontakozik ki, sajátos színezetet ad a kisajátításának is. Azok az írások, amelyekben költői nagyságára ország-világ előtt fény derül, a sírbeszédek retorikáját veszik kölcsön, s ezt a retorikát belsővé téve, komolyan véve egyfajta logikává szilárdítják. Ezt az észjárást nevezem nekro-logikának. Kisajátításának műveletsorát is, amely halálától szinte máig tart, a nekrológ „lamentáció” névvel ellátható beszédrészből vagy beszédfunkciójából eredeztetem. A lamentációban az válik láthatóvá, aki a halottat elsiratja, és nem pusztán egyediségében, hanem egy jól körüljárható, markánsan jellemezhető közösség szószólójaként, amelynek nevé-

ben ez az elsíratás megtörténik. A lamentációban arra a kérdésre kapunk választ, kinek a halottja az, aki a ravatalon fekszik? József Attila esetében tehát a kisajátítás a lamentációval, arra a kérdésre adott válasszal veszi kezdetét, kinek a halottja a szárszói tragédia áldozata? Rituális, és ennek következtében szentésített műveletről, egyetemes közösségi aktusról, a halott körüli szolgálatról van szó, amely jótékonyan eltakarja a mögötte rejlő profán birtokba vételi, majd birtoklási gyakorlatot a maga rideg valóságában. A kegyelet gyászfátylat borít az öröklési igénybejelentés tényére.

A kisajátítás, mint fentebb megállapítottuk, érdekközösséget, érdekkompromisszumot, illetve érdekantagonizmust tesz nyilvánvalóvá, amennyiben a kultúra területén jelentkezik – és esetünkben ez a helyzet – szublimált formában. A József Attila-kultuszban az első sikeres kisajátítók, mivel idő- és pozícióelőnyhöz jutottak, a Szép Szó köre és a szociáldemokrata párt voltak. A közöttük lévő érdekkompromisszum, főleg az első években, de lényegében ezt követően is, töretlenül érvényesült. A Szép Szó elismerte, hogy József Attila a szocialistáké is, a szocialisták pedig elfogadták, hogy a Szép Szó körének szellemisége öltött testet József Attilában. Ennek volt egy sajátos, perszónaluniós vonatkozása, Fejtő Ferenc személyében, aki emigrációja előtt és még utána is egy évtizedig szocialistának vallotta magát, s egyben a Szép Szó szerkesztője volt, a folyóirat legbelső köréhez tartozott.

Minden más kisajátítási törekvés csakis a Szép Szóval és a szocialistákkal szemben érvényesülhetett. Ha azokat a szövegeket tanulmányozzuk, amelyek a kisajátítás folyamatában valamilyen módon szerepet vállalnak, akkor azt tapasztaljuk, hogy e szövegek azokat, akik a költő szellemi örököseinek tekintették vagy azzá nyilvánították magukat, kisajátítókként bélyegzik meg. Általában, bár nem mindig, ilyenkor a kisajátítóval szemben hivatkozás történik az adott érték egyetemes voltára, azaz arra, hogy az mindenkié, majd pedig a riválisok kisajátítása ellen küzdők önnönmagukat mutatják be legitim örökösökként. Az erkölcsi felháborodás pátosza hatja át a (mások általi) kisajátítás ellen küzdő szövegrészeket, és csúsztatás, hipokrita magatartás nyilvánul meg azon a ponton, amelyen az egyetemes érték gazdáiként, őrzőiként önnönmagukat jelölik meg.

E szövegek másik sajátos vonása, hogy minden kisajátító valamilyen hiteles tényre épít, ennek a ténynek az érvényét azonban túláltalánosítja, s rája hivatkozva (kisebb vagy nagyobb mértékben) hamis jogcímet farag arra, hogy az adott érték jogos birtokosának tekinthesse magát. Így például Isaia Tolan a *Curentulban* úgy sajátítja ki a románság számára József Attilát, hogy „félíg román” voltára hivatkozik. A szociáldemokraták többek között a költő és a Népszava közötti kapcsolatra építenek. A Szép Szó szerkesztőjét és névadóját látja

József Attilában. A jobboldal idegen érdekek szolgálatára kényszerített és kiszípolozott magyar és keresztény értéként mutatja föl. A kommunisták párttag-ságát lobogtatják meg, a népiek szerint szeretett volna a Válasz köréhez tartozni, csak ebben szerkesztőtársai megakadályozták, stb. A felsorolt hivatkozások az esetek döntő többségében megalapozottaknak tekinthetők, de vagy jelentéktelenek, mellékesek, vagy időben—térben részleges érvényűek, egyoldalú beállításban ismerhetjük meg őket.

Néha az alig észrevehetően apró hivatkozási alapra teljesen fantazmagórikus felülépítmény kerül. Olykor a hivatkozási alap és a túláltalánosítás aránya mértékletesebb. Ezt az arányt érdemes szemmel tartani és értékelni, mert minősíti a kisajátítókat és a kisajátítást. A torz és hazug, a megalapozottságot nélkülöző kisajátítás nem eshet azonos megítélés alá azokkal az igénybejelentésekkel, amelyek az adott közösség és a költő közötti tényleges szövetségi viszonyra hivatkoznak. Még akkor sem, ha ez utóbbi eset sem nélkülözi a kisajátítás torzító mozzanatait.

A kisajátítási rivalizálásban döntő szerepe van annak, hogy kiderüljön: a kultusz tárgya és az őt kisajátító közösség között személyes konfliktusok, méltánytalanságok történtek, hogy a kisajátított személy és a kisajátítók között valamiféle össze-nem-illés konstatálható. Az ellenfelek igyekeznek kétségbe vonni a kisajátítási hivatkozások hitelét. A jelenség körébe sorolható dokumentumok egy része tehát voltaképpen leleplező irat. A vitaszellem ráüti bélyegét az ebbe a körbe tartozó szövegekre. Annál inkább így van ez, mivel a kisajátítás, ha a jelenséget a maga teljes terjedelmében vesszük szemügyre, nemcsak a másokkal szemben magunkénak tekintés gesztusait foglalja magába. Annak, aki egy örökség birtokosaként lép fel és örököjének szerepét utalja ki a maga számára, kötelességei is vannak. A hamis jogcímeiket el kell utasítania, de az érték teremtőjének és az értéknek ártalmára tevékenykedőkkel szemben is föl kell lépnie. Ezeknek egyik típusát képezik azok, akiket a bűnbakkeresés során bélyegeznek meg. Legalább ennyire fontos azonban az, hogy az érték teremtőjének nyílt ellenségei is akadnak, az érték nagyságát kicsinylők vagy egyenesen kétségbe vonók is mutatkoznak. Ezekkel szemben a kisajátítónak erkölcsi felháborodással telten, szellemi érvekkel felfegyverkezetten föl kell vennie a küzdelmet. A kisajátítás tehát sokszorosan konfliktussal terhes helyzetet idéz elő a kisajátító számára. Nemcsak a riválisok támadnak rá, hanem azok is replikáznak, akiket a hagyaték örököjének szerepében bűnbakként megbélyegzett. A kisajátított érték nyílt ellenfelei szintén nem kímélik a vitatott értéken túl az azokat a magukénak tekintőket sem.

Ezen a ponton érdemes megemlíteni a József Attila-kultusz másik sajátos vonását, azt, hogy az öngyilkosságot súlyos betegség, sok nélkülözés, félreállí-

tottság előzte meg. Olyan kép alakul ki a közvéleményben a költőről, hogy senki sem becsülte, nem álltak mellé társak, vagy akik a szövetségesei voltak, lagymatagon vették védelmükbe. A kultusz kollektív lelkifurdalásban gyökerezik. Ezt a körülményt az örököségi legitimitás kétségbevonása során rendszeresen kiaknázzák. Milyen jogon merészezi a magáénak követelni a költőt bárki is, amikor ő olyan elhanyagoltan és kitaláltan élt, hogy útja öngyilkosságba vezetett? A József Attiláért folyó kisajátítási harcban és a költő örökségét kicsinylők érvelésében is, ennek az ellentmondásnak a megfogalmazása és aztán kimagyarázása rendszeresen teret kap.

Az elmondottak figyelembevételével leírható József Attila kisajátításának története a kezdetektől napjainkig. Makrotörténetről van szó, amit krónikának, eseménytörténetnek is nevezhetünk. Ahhoz azonban, hogy ezt a krónikát elkészítsük, még egy dologról kell előzetesen dönteni. A kisajátítás ténye és jelenségköre evidens olyan esetben, amikor hatalmi szervek is beleavatkoznak egy alkotó kultuszának folyamataiba. Amikor például a Rákosi korszakban a kommunista vezetés kisajátítja József Attilát a népi demokrácia számára. Ha ehhez az evidenciához tartjuk magunkat, tárgyilag nem tévedünk, de féltő, hogy a probléma felületén maradunk. Akkor ugyanis abba a tévedésbe eshetünk, hogy a kisajátítás egyenlő egy értéknek vagy értékteremtőnek valamely általunk elítélt politikai hatalom általi jogtalan birtokbavételével. Holott egy intézmény, egy párt, egy csoport, akár egy kis szekta, anélkül, hogy a politikai hatalomban része lenne, akár ellenzékiként is, kerülhet olyan domináns helyzetbe a szóban forgó érték vagy értékteremtő kapcsán, hogy eredményesen léphet föl kisajátítóként. Tévedésnek tartom tehát az olyan beállítást, hogy megjelölünk egy kisajátító politikai hatalmat, és szembeállítjuk vele az ártatlan áldozatokat, akikről elveszik az őket jogosan megillető örökséget vagy örökrészt. Ezzel hozzájárulunk ahhoz, hogy egyes kisajátítókkal szemben más kisajátítók megdicsőüljenek vagy felmentést kapjanak.

A látványos esetekre korlátozódó fölényeskedő gyakorlattal, a durva politikai kisajátítással szembeni fellépés jóleső öntudatával rendelkező retorikával szemben egyenesen azt a kérdést vetem föl, beszélhetünk-e egyáltalán jogos szellemi örökösökről? Mondhatja-e bármely közösség, még a legindokoltabb hivatkozási alappal rendelkezvén is, hogy az adott érték legfőbb védelme rá van bízva? Aki ugyanis ezt joggal elmondhatná magáról, azzal kapcsolatban nem merülhetne föl a kisajátítás vádja. Megengedheti-e a szellemi élet ilyen kivételezett pozíciók létrejöttét? A gondolatmenet kezdetén jeleztem ezzel kapcsolatos álláspontomat. Egyedül a szerző jogosul arra, hogy egy művet vagy művek sorát saját tulajdonának tekintsen, azokat megsemmisítse, átalakítsa. Már a törvényes örökösöknek a végrendeletre hivatkozó ilyen közbeavatkozásához is szó

férhet. Vizsgálódásaim alapján ugyanerre a következtetésre jutottam: a legszelídebb, legárnyaltabban fogalmazó közösség vagy közösségi képviselő sem követelhet magáénak egy egyetemes értéket anélkül, hogy emiatt kisajátítónak ne kellene minősítenünk őt. Tehát mindenki, aki valamely kultusztárgyhoz mások kizárásával vagy háttérbe szorításával közelebb érzi magát, kisajátítónak tekinthető. Kérdés: lehet-e kultuszt művelni úgy, hogy ezáltal ne válnánk kisajátítók-ká?

Ha ez így van, akkor a kisajátítás fogalmát némileg át kell értelmezni, el kell venni – legalább részben – pejoratív értelmét. Nagyjából a halálos bűn – bocsánatos bűn dualizmusa szerint kell megosztani a szó értéktartományát. Vannak a kisajátításnak megbotránkozató, felháborító torzításai, amelyek megbélyegzést érdemelnek. Amit Horváth Márton művel Ignotus Pállal *A kommunista József Attila* című cikkében, attól ma is ökölbe szorul az olvasó keze. Amikor Rákosi azt hazudta, hogy a börtönből kapcsolatai révén elérte, hogy József Attila verseit közölje az Humanité, annak hamissága az utókor előtt kacagatóan komikusan lelepleződött. Tudomásul kell azonban venni, hogy a kisajátító gesztus jelen van mindannyiunk befogadói magatartásának szerkezetében. Azéban az Ignotus Páléban is, aki Horváth Mártonnal való vitájában a rövidebbet húzta. Csak az nem vádolható kisajátító hajlamokkal, aki közömbös egy értékteremtő iránt vagy ellenséges vele szemben.

Itt közbe kell iktatnunk még egy különbségtételt. Mindazok a személyek és közösségek, akik és amelyek egy adott kulturális érték befogadására igény tartanak, és akiket ettől az igényüktől megfosztanak, vagy akiknek e befogadói jogosultságát kétségbe vonják vagy megcsúfolják, az esetek döntő többségében valamiféle szellemi erőszak áldozatai. A tárgyilagos szemlélő szimpátiájára számot tarthatnak mindaddig, amíg jogukat vissza akarják szerezni, amíg a velük szembeni méltánytalanság ellen felemelik szavukat. Az általam vizsgált esetek jelentős részében azonban ezek a jogos követelések átbillennek abba a tartományba, amelynek indokoltságát már nem ismerhetjük el. Az életműtől elidegenítettek a jogaikért folytatott küzdelemben maguk is kisajátítókká válhatnak és – nehéz kimondani – többnyire ténylegesen azzá is válnak.

A jelenség jobb megértése érdekében ezen a ponton érdemes röviden és kelendő óvatossággal megvallatni a szójelentéseket is. A „kisajátítás” gyökere a „saját” szó, amely valakinek valamivel kapcsolatos birtokviszonyát jelöli, még hozzá hangsúlyosan, esetleg emfatikus hangsúllyal. Az emfázist az olyan kifejezések árulják el, mint „a saját tulajdon szemével látta”, ahol a „saját” nyomatékosító szerepet játszik. Az ige, amelyet a „saját” szóból képezünk, a hozzá fűzött igekötőtől függően két különböző irányban ágazik el: valamit elsajátíthatunk vagy kisajátíthatunk. A két ige alapjelentése elvontan ugyanaz: valamit a ma-

gunkévá teszünk. Az „elsajátít” igéhez fűzött tárgy általában szellemi természetű, semleges értékvonatkozású: elsajátítani egy idegen nyelvet, általában valamilyen tudást szoktunk. Amit elsajátítunk az olyasmi, aminek össz mennyisége az elsajátítás következtében nem csökken. Ugyanazt a nyelvet bárki más ugyanúgy elsajátíthatja, mint én magam. A kisajátítás tárgya ezzel szemben közös birtok, aminek a magunkévá tétele folytán mások joga csorbul. Amit kisajátítok, azt ténylegesen vagy szimbolikusan mástól veszem el, azzal kapcsolatban mások birtokba vételi jogát kétségbe vonom. A kisajátított tárgy negatív értékvonatkozású, amennyiben hozzátartozik az elidegenítettség mozzanata. Ha Ady költszetét egy olyan közösség sajátítja ki, amelyhez nem tartozom, akkor ez a költszet ezáltal számomra idegenné, hozzáférhetetlenné vagy legalább is nehezen hozzáférhetővé válik.

A kisajátítás terminológiai pozíciója egészen más, mint az elsajátításé. Az utóbbi a megismeréssel kapcsolatos semleges kifejezés, az előbbi ellenben jogi vagy kvázi jogi fogalom. Kapcsolatban állhat az örökléssel, mindenesetre tulajdonjogi területen használatos szakszó. Korrektül is használható, és akkor nem jelent többet, mint hogy valaki vagy valakik valamilyen értéket kizárólagos tulajdonukká tesznek. A közhasználatban azonban pejoratív konnotációja van, jogbitorlást jelent, vagy legalábbis visszaélést a tulajdonjoggal. Ha feltárjuk a szónak ezt a pozícióját, akkor az is láthatóvá válik, hogy a „kisajátítás” terminus használata peres ügyekben gyakori, azaz olyan helyzetekben, amikor jogvita alakul ki valamely érték tulajdonjogát illetően. Gáspár Zoltán *Kié József Attila?* című cikkében az „igényper” kifejezést használja a kisajátítás szinonimájaként. A kiindulópontunk, amely szerint József Attila kisajátítása a lamentációkban, az elsiratás aktusában gyökerezik, sajátos ellentétet képez azzal a ponttal, a jogvita körével, amelyhez eljutottunk. A kisajátítás jelensége ténylegesen megteszi ezt az utat. A szakralitás, ünnepélyesség, kegyeletesség fokozatosan lefoszlik az eredeti gesztusról, s a „kinek a halottja?” kérdés mögül kibújik a „ki a jogos örökös?” kérdése.

József Attila kisajátításainak története tehát úgy vázolható föl, hogy először, sikeresen a Szép Szó és a szociáldemokrata párt sajátította ki. Ezt az örökös pozíciót a második világháború végéig a szélsőjobboldal, a népiek és a kommunisták akarták felszámolni, és az életművet a maguk számára megkaparintani. A második világháború után a kommunista kultúrpolitika sikeresen billentette ki az örökségből a Szép Szót és a szociáldemokratákat, és sajátította ki a maga számára a költőt. Ettől kezdve több évtizedes harc folyt annak érdekében, hogy a kommunista kisajátítást legalább relativizálják, majd pedig megszüntessék. Az utóbbi években a kisajátítás terén különös, nehezebben értelmezhető jelenségek játszódnak le, de a jelenségkör árnyalt elemzésével ezek is összefüggésbe

hozhatók a kisajátítás fogalmával. Ennek krónikáját még vázlatosan sem adhatom elő. Olyan kérdéseket szeretnék fölvetni, amelyek a makrotörténet után a kisajátítási jelenség legbensőbb köreit érintik.

A kultusz kutatás kritikusaiknak egyik érve az általunk végzett vizsgálódások ellen az, hogy másodlagos kérdésekkel foglalkozunk, a szerzővel, az irodalmi élet intézményeivel, vitákkal, ünnepekkel, de a szövegekről, a szövegek megértéséről, értelmezéséről, értékeléséről nincs mondanivalónk. Anélkül, hogy ezzel az érveléssel általános értelemben hadakozni kezdenék, megjegyzem, hogy a kisajátítás problémakörére ez az ellenvetés biztosan nem érvényes. Ez a folyamat messzemenően belenyúlik az értékelés tartományába, sőt, vegyi reakcióba lép a művek értelmezésével is.

Ami az előbbi illeti, a József Attila-kultusz vizsgálata során más vonatkozásban részletesen foglalkoztam azzal a kérdéssel: milyen tényezőktől függ, hogy a költő mely versei kerülnek a figyelem előterébe, és mely versek maradnak árnyékban, illetve, hogy ezen a téren mikor és miért következnek be változások. A repertoár nagysága és összetétele több, egymástól többé-kevésbé független, de a kultusszal egyaránt összefüggő tényező függvénye. Ezekre itt kitérni annál is kevésbé szükséges, mert a repertoár kialakulásának hatótényezőire vonatkozó elemzések megtalálhatók *A komor föltámadás titka* című könyvemben. Egyetlen fontos faktort nem foglalkoztam az eddigiekben önállóan: a kisajátítás szerepével abban, hogy hogyan alakult a József Attila-kánon.

Az összefüggés a kánon és a kisajátítás között könnyen belátható. Isaiá Tolan, amikor József Attilát a román nemzet számára ki akarta sajátítani, mindezek előtt *A Dunánál* című versre kellett hivatkoznia, hiszen a költő itt jelentette ki, hogy apja „félíg román, vagy tán egészen az”. A kisajátításnak van egy ártatlan és ártalmatlan változata, amelyet lokális kisajátításnak nevezek. Ennek során egy vagy több vidéki város a magáénak vallja a költőt. Ezt azonban nem kizáró szándékkal teszi, hanem csak részt kér a költő kultuszából. Ilyenek azok az írások, amelyek a költő makói és szegedi tartózkodására utalnak. A lokális kisajátítási műveletek olyan versekre hivatkoznak, amelyeket a költő az adott városban írt, s előnyben részesülnek azok a darabok, amelynek címében vagy ajánlásában előfordul a város neve: *Szeged alatt*, *A jó makóiaknak*, stb. A szocialista, illetve a kommunista tulajdonba vételt végrehajtó írásokban refrénszerűen találkozunk a *Mondd, mit érlel...* záró soraival, amelyekben a költő kijelenti, hogy „élte, ha van élte még egy, / a proletár utókoré.” Sportnyelven szólva olyan ziccer ez, amit kihagyni súlyos hiba lett volna az örökösök részéről. Ha nem is mindig, de a kisajátításhoz érveket szolgáltató művek esztétikai érték-megállapítását igen gyakran pozitívan befolyásolja pragmatikus felhasználhatóságuk ténye a kisajátítás igénypereiben. Ez különösen azokban az esetekben

szembetűnő, amelyekben jelentéktelen, problematikus értékű darabok nyilvánvalóan erőszakolt felértékelésével találkozunk.

Az igényperekben hivatkozásszerűen felhasználható verseken vagy részleteken túl minden kisajátító közösség kialakítja azoknak a verseknek a repertoárját, amely az életműnek a hozzája közelebb álló oldalát domborítja ki. Legismertebb példája ennek a harmincas évek elejének forradalmi szocialista szellemű lírája, amely az ötvenes években szinte kizárólagosan képviselte a József Attila-költészetet: a *Munkások*, a *Szocialisták*, a *Tömeg*, *A város peremén*, a *Favágó*, stb. A szakirodalom utóbb sokat ironizált azon, hogy melyek voltak azok a versek, amelyeket ünnepi alkalmakkor szavalni illett. Csakhogy az anekdotikus elemen túl, az ünnepi műsorok összeállítóinak rossz ízlésére valló válogatás leleplezésén túl, be kell látnunk, hogy a kulturális élet ágensei rákényszerülnek a válogatásra. Antológiákat kell összeállítani, iskolai tananyagot kijelölni, egyetemi szemináriumok tematikáját megállapítani, s ennek során óhatatlanul szembekeverülünk ugyanazzal a kényszerrel, amellyel az ünnepi műsorok összeállítói: érvényesítenünk kell preferenciáinkat. Ez értékrendek kialakítása messzemenően ki van szolgáltatva a kisajátítás logikájának. Azt választjuk ki, ami az adott életműből a leginkább a miénk, ami által azt az életművet magunkhoz kapcsolhatjuk.

És ezen a ponton fordítsunk egyet a dolgon. Vannak olyan előkelő szellemek, akik a világ minden kincséért sem sajátítanának ki egy értéket vagy értékalkotót, akiből hiányzik a kulturális agresszivitás. Ezek az előkelő szellemek megelégszenek azzal, hogy bizonyos műveket preferáljanak, általában nyomós szakmai, esztétikai, poétikai érvekre alapozva. A kisajátítás kérdésével foglalkozó szakemberben azonban – talán foglalkozási ártalomként – fölmerül a szörnyű gyanú: vajon ezek az érvek és indokok a végső okok-e? Nem kell-e keresnünk, és ha keresünk, nem találunk-e olyan, akár az adott előkelő szellem elől elrejtőző mélyebb motívumokat, amelyek a kisajátítási hajlamban gyökereznek? A preferenciák, értékválasztások implicite nem hordják-e magukban a kisajátítás műveletét? Amikor egyik irodalomtörténészünk kijelenti, hogy a *Munkások* című vers nem tekinthető a József Attila-költészet reprezentatív darabjának, akkor – noha magam erről másként gondolkodom, s legalábbis szélsőségesen túlzónak ítélem vélekedését – nem vonom kétségbe az illető jóhiszeműségét. Amikor azonban egy másik kiváló irodalomtörténész azt állítja, hogy József Attilának nem a *Téli éjszaka* típusú versek, hanem a kései darabok képviselik a csúcsteljesítményét, akkor a rejtett kisajátítási logika moccanásait érzékelem, mert az elfogultság letagadhatatlan.

Akármit is válaszoljunk ezekre a kérdésekre, egy bizonyos: a kisajátításnak vannak nyílt, intézményes, közvetlen megnyilvánulásai és vannak szégyenlős,

burkolt megnyilatkozásai. Azt a kérdésföltevést, hogy „kié József Attila?” nem választja el kínai fal az olyan kérdésföltevéstől, hogy: „milyen az igazi József Attila?” „Mikor, milyen típusú műveivel alkotott időtállót József Attila?” Mindazonáltal távol áll tőlem, hogy a nyers kisajátítási gesztusok és az ellenőrizhető, igazolható, tárgyi ismérvekre hivatkozó tudás közé egyenlőségjelet tegyék. Az igazi műértés éppen azon a tartományon belül bontakozhat ki, amely a kettőt elválasztja. Mégis van egy pont, ahol a kettő összeér vagy összeérhet, ahol a műértés mélyén a kisajátítás érhető tetten. Sőt, a kisajátító alapállás nem feltétlenül akadály a igazi műértés kibontakozásának. Kisajátító kiindulópontból kifejlődhet hiteles értékrend, vagy legalábbis az egyoldalúságnak nemcsak kára, hanem haszna is lehet. Kisajátító és kisajátító között is különbséget tehetünk irodalomértésének autentikussága tekintetében. Bóka László és Fövény Lászlóné az ötvenes években egyaránt részt vettek József Attila költészetének kommunista kisajátításában. Nem kétséges azonban, hogy Bóka László képes volt különbséget tenni a harmincas évek elejének forradalmi szocialista líráján belül a remekművek és a gyengébben sikerült versek között, míg monográfiájában Fövényné erre fogyatékosabban volt csupán képes.

Ezen a ponton már átlépünk a kisajátítás és megértés, kisajátítás és értelmezés közötti összefüggés elemzésének területére. Annyit, gondolom, mindenki elfogadhatónak tart, hogy a kisajátítás erőteljesen kondicionálja az értelmezést. Egy adott alkotónak, illetve művének olyan jellemvonásait emeljük ki, választjuk ki értelmezési szempontként, tájékozódási pontként, amelyek a kisajátító személy vagy közösség szempontjaival vagy tájékozódási pontjaival egybeesnek, vagy amelyhez közel állnak. Ha kell, akkor bizonyos jellemvonásokat az adott közösség számára becsben álló értékekhez közelebb hajlíthatunk, a finomabb manipuláció vagy a durvább, nyersebb csalás igénybevételével. A kisajátítás, ha behatol az értelmezés területére, azzal a következménnyel járhat, hogy markánsan átértelmeződik, átrajzolódik az adott alkotó jellemrajza, sorsképlete, sőt, akár még életrajza, életműve is. Bizonyos vonásai éles fénybe, mások árnyékba kerülnek. Egy részük köré kedvező kontextust állíthatunk, más részüket ellenben megbélyegezhetjük. Ez a manipuláció olyan méreteket ölthet, hogy eredményül hazug, hamis, féloldalas, ideologikus portrékat és az életmű vagy egyes művek vulgárisan leegyszerűsítő, laposan didaktikus vagy torzítóan belemagyarázó értelmezéseket kapunk.

Van azonban a kisajátítás és értelmezés viszonyának tágabb köre is. Ebben a körben két pólussal számolhatunk. Az egyiket a kisajátítani szándékozott életmű képezi. A másikon a kisajátító közösség áll a maga értékrendjével, önképével, programjaival. Anélkül, hogy az előbbieken regisztrált nyílt és kendőzetlen torzítási szándék közbelépne, egy adott életmű sajátunkká tétele esetén a

legjobb hiszemű értelmezés is szükségképpen azon a körön belül marad, amely fölött a kisajátító közösség saját értékrendje és világsképe uralkodik. Az adott közösség nem lépheti át a saját árnyékát. Akarva nem akarva a maga arcára formálja a kisajátított életművet. A létrejövő értelem éppúgy hasonlít az őt létrehozó közösségre, mint arra a tárgyra, amelyről leolvassák.

Ezen a ponton azonban megint árnyalnunk kell a képet. Az értelmező közösség nem mitológiai Narcisuss, hogy mindenben csak önmagát pillantsa meg. A kisajátításban jelen lehet az odaadás, az alárendelődés a mű, az életmű, a szerző által sugallt értelemnek is. De ha ez az odaadás jelen van, akkor korlátozza a kisajátítás érvényét, szólni engedi a művet is. Az értelmezés gyökerében ott lehet a kisajátítás, de ebből igazi műértés, a mű igazságának felismerése is kisarjadhathat. A kisajátítás nemegyszer megengedheti a megértés fényűzését. Gyakran azonban olyan erős lehet, hogy elnyomja a megértést, vagy legalábbis eltorzítja az értelmezést, s bekövetkezik a közösségi nárcizmus, az erős kisajátítás. A befogadás, a megértés és az értelmezés tartománya tehát nem olyan terület, amelyről a kisajátítás problémáját egyszerűen ki lehet tiltani, le lehet tagadni.

Végezetül foglalkoznunk kell a befogadó ártatlanságának lehetőségével és mértékével. Egy közösség nevében az adott életmű kisajátításáért fellépő írástudó, a kritikus, a kultúrpolitikus, a barát és harcostárs, stb. kénytelen vállalni az elfogultságot, s viselnie kell a kisajátító bélyegét. Ugyanez érvényes a művek elemzésében, értelmezésében, értékelésében aggályos körültekintéssel eljáró szakemberekre is, még akkor is, ha az állítások igazolására, alátámasztására fordított energiát és leleményességet, elmeélt elismeréssel kell öveznünk, és a durván fellépő, laposan érvelő kisajátító és a szöveg saját igazságát figyelembe vevő kifinomult esztéta közé nem tehetünk egyenlőségjelet.

De vajon nem jár-e a befogadástörténet indokolatlan és fölösleges militarizálásával, sőt, a befogadók teljes körének poétikai inkriminálásával az, ha a kisajátítás fogalmi terjedelmét fedésbe hozzuk az értelmezésével és az értékelésével? Ha az elismerő befogadást ilyen közelségbe vonjuk a kisajátítás fogalmával? Vajon nem vezetjük-e be ezzel a művek életének jelenségkörébe egyfajta eredendő bűn teológiáját? Úgy gondolom, hogy a kisajátítás fogalma dinamikusabb teszi a mű fogadtatásáról való elképzeléseinket, s főleg a recepcióról alkotott képünk életszerűségét fokozza. E fogalom segítségével kimutatható, hogy a befogadó alany nem az a sápadt, steril képződmény, valamiféle papi személylé magasztosított stilizáció, akit a szöveghez hozzárendelünk. Az azonban kétségtelen, hogy az egyén mindig több, komplikáltabb, beskatulyázhatatlanabb, szeszélyesebb, változékonyabb és diffúzabb, mint az a közösség, amelyhez tartozik. A kisajátításban van valamiféle intézményes sematizmus, a mű és az egyes befogadó közötti viszony pedig intimebb, személyesebb ennél.

A magányos befogadó, (s befogadás közben az élmény intenzitásának növekedésével arányosan mindannyian magányosak vagyunk) nyitottabb a szöveggel szemben, mint a hivatásos, egy közösség nevében fellépő szakember. A műértés és a mű szeretete háttérbe szoríthatja, elmoshatja a kisajátításban szükségképpen jelenlévő agresszivitást. Tudomásul kell vennünk, mindazonáltal, hogy nemcsak egyének, hanem valamilyen közösség tagja is vagyunk, s a kisajátítás hajlamától egyikünk sem mentes.

Az elemzett jelenség és fogalom körüli eszmefuttatásaimmal arra szerettem volna felhívni a figyelmet, hogy a művek életével foglalatосkodó szakemberek által használt kisajátítás terminus kritikája nélkülözhetetlen feladat, s eredménye nem lehet az, hogy szemet hunyunk ama tények fölött, amelyek köréje elrendezhetők.